

Els grups de l'oposició, PSOE i PSM, s'aixecaren dels seus escons i se n'anaren per a no participar en la votació del nou director general d'IB3.

L'escàndol d'IB3 no cessa

El govern balear imposa un director general que fou senador del PP i un consell de direcció format per membres nomenats pel partit conservador.

Era una batalla anunciada. Dimarts de la setmana passada s'escenificà el trencament absolut entre el PP i l'oposició, formada per PSOE i PSM, a causa d'IB3. El govern de José Ramón Bauzá va imposar un nou director general i tots els membres del consell de direcció de la ràdio i televisió públiques enmig de les protestes irades dels dos grups de l'oposició. Els diputats del PSIB-PSOE i del PSM s'aixecaren dels escons i se n'anaren de l'hemicicle. Volgueren deixar ben clar, d'aquesta manera, que no vo-

len ser coartada de legitimitat pel que consideren un "abús" —que fins i tot podria ser il·legal, segons el PSOE— per part del govern, que interpreta la llei estrictament per a interès propi, que no té cap voluntat de pactar el model àudio-visual i que pretén convertir IB3 en un mitjà de comunicació controlat absolutament pel PP.

Nou director i consell de direcció. El nou director general d'IB3 és José Manuel Ruiz. Es tracta d'un ex-senador del PP, cosa que va desfermar les

crítiques de l'oposició. Sobretot perquè el govern s'ha passat sis mesos dient que no posaria un màxim responsable de la ràdio i televisió "amb carnet" del PP. I se'n vantava, d'això, davant del fet que, el 2007, el govern de centreesquerra hagués posat de director general d'IB3 Antoni Martorell, militant d'Unió Mallorca.

Però com que el govern ha anat improvisant tant i tant, al final s'ha trobat que no tenia cap candidat per a ocupar el lloc. El qui havia d'ocupar el càrrec, Jacobo Palozón, va dimitir i calgué improvisar. Ara ja no hi valia escampar als quatre vents que s'hi posaria qualsevol sense "carnet". Tant se valia. De manera que anaren a cercar qui tenien a mà. Ruiz ho acceptà i el govern no s'ho pensà gens ni mica.

Amb la mateixa improvisació es va tancar el consell de direcció, que és compost —a més del director general— per: Pep Codony, Pedro Orfila, Núria Ferrer, Francisco Ferrer, Maria Antònia

Vaga de fam i manifestació pel català

Es diu Jaume Bonet. És un professor prejubilat. Fa vaga de fam per a protestar contra la reforma de la llei de funció pública que, entre més canvis, implicarà que el català passi de ser requisit a mèrit a l'hora d'entrar a treballar a l'administració. Bonet es féu relativament conegut fa uns quants anys, quan era la veu crítica dins el PSM davant l'oficialitat del partit. Ara ha retornat al centre de l'interès mediàtic a través d'aquesta protesta, canalitzada per l'associació Jubilats per Mallorca, de caràcter nacionalista, de la qual forma part. La setmana passada, dos dirigents d'aquesta entitat, Maties Oliver i Tomeu Armengol, visitaren Bonet i anunciaren que també es preparaven per a començar una vaga de fam a favor del català.

Per una altra banda, l'Obra Cultural Balear manté els actes de protesta davant la pròxima reforma de la llei esmentada que, a parer seu, és “el pitjor atac contra el català” que s'ha produït a les Balears d'ençà que hi ha democràcia. Periòdicament, l'OCB ha anat fent actes informatius –per a explicar què és la reforma legal prevista– a cada poble per tal de conscienciar de la necessitat de mobilitzar-se contra la iniciativa del govern presidit per José Ramón Bauzá. Aquest *crescendo* d'activitats

tindrà el cim el diumenge 25 de març, a Palma. A les sis de l'horabaixa és l'hora prevista per a fer una “gran manifestació” amb què s'expressi el “sí a la nostra llengua”. Aquest és el lema sota el qual l'OCB convoca tot “el poble” que vulgui mostrar l'oposició als plans de l'executiu del PP per a arraconar el català. Per a encalentrir l'ambient, durant la setmana prèvia –la que va del 12 al 18 de març– l'entitat organitzarà actes reivindicatius a diversos pobles.

L'objectiu final és que el govern de Bauzá s'adoni de la reacció social que ha provocat el seu anunci de canvi legal del català i, consegüentment, rectifiqui i finalment no faci la reforma legal anunciada. Tanmateix, des del govern, el president deia la setmana passada que no tenia cap intenció de canviar res d'allò que havia anunciat perquè “és el que hem promès a la campanya electoral” i que tots els canvis que es fan responen a la promesa de fer possible el bilingüisme als àmbits oficials. En aquest sentit, el portaveu, Rafel Bosch, insistí novament que el govern fa “exactament allò que ha dit” el Tribunal Constitucional espanyol que havien de fer les administracions dels territoris amb llengua pròpia.

Puigrós, Margalida Alemany, Onofre Martorell i Antonio Alcover. Tots a proposta del PP. No és probable que li plantegin cap problema, al nou director general, ni tampoc al govern. Fins a darrera hora del vespre del dia abans –el dilluns dia 5–, el PP intentava trobar candidats de confiança política. Tot es féu amb tanta improvisació que el dimarts de matí, quan ja havia començat la sessió plenària del Parlament, l'oposició encara no tenia els noms dels integrats del consell de direcció i sobre els quals s'havia de votar.

L'oposició, com ja hem dit, no els votà. S'estimà més aixecar-se i anar-se'n com a acte de protesta. L'ambient ja s'havia escalfat tan bon punt començà la sessió. Els diputats del PSM-Iniciativa Verda-Entesa per Mallorca

mostraren cartells reivindicant “una IB3 de tots” i denunciant que el PP vol convertir-la en una “Intereconomia balear”.

Ara fa sis mesos, els candidats que presentà el PP tant a la direcció general –aleshores Jacobo Palazón– com al consell de direcció no foren exactament els mateixos que ha presentat ara. Hi ha, en total, quatre canvis. Segons el PSOE, la llei no preveu aquests canvis i, consegüentment, el govern no ha complert el requisit legal. D'aquí ve que hagi anunciat que recorrerà als tribunals. Segons els socialistes, la llei diu que, transcorreguts sis mesos de la primera proposta, si no hi ha majoria de dos terços del Parlament es podrà aprovar amb majoria absoluta, però sempre que sigui la mateixa proposta –és a dir, els mateixos candidats a director general i al consell de direcció–, perquè si no, interpreta el Partit Socialista, cal “recomençar tot el procés novament i, en cas que no hi hagi majoria de dos terços, esperar sis mesos més”.

El diputat socialista Cosme Bonet afirmà: “Avui s'ha culminat l'assalt del PP a IB3”, i acusà els conservadors de voler convertir l'ens públic en

“una televisió privada del PP”. Segons Bonet, “és la direcció més polititzada que s'ha vist mai”, una direcció que respon als estrictes interessos del PP, que així té “un alt comissariat polític” al capdavant de la televisió i la ràdio públiques.

Per part del PSM, el secretari general i portaveu, Biel Barceló, va criticar també amb molta duresa l'actitud del PP. Es tracta, va dir, “d'un cas únic en democràcia”, amb l'objectiu que al consell de direcció no hi hagi “cap veu crítica” per a assegurar-se la “manca total de pluralitat”.

Impertèrrits, els conservadors es limitaven a somriure amb displicència. Fins i tot es permeteren uns irònics aplaudiments quan l'esquerra abandonà l'hemicicle. La portaveu del grup

El PP anunciava que el nou director general no tindria carnet, cosa que ha incomplert

En set anys, IB3 ha tengut cinc directors generals, quasi tots acusats de sectarisme

El grup del PSM protestà amb cartells pel control d'IB3. En primer terme, a la dreta, Biel Barceló, secretari general del partit; i a l'esquerra, Fina Santiago (d'Iniciativa Verds, el partit coalitzat amb el PSM).

parlamentari del PP, Mabel Cabrer, va dir que “si no hi ha consens” amb l’oposició és perquè PSOE i PSM “no han volgut”. Des del govern, el conseller Antoni Gómez es va limitar a assegurar que la ràdio i la televisió públiques “es regiran amb criteris de professionalitat”.

IB3, arma política. Tal com han anat les coses, és ben clar que IB3 serà instrument per a la lluita política entre el PP, per una banda, i PSOE-PSM, per una altra, durant tota la legislatura. Queda enrere l’únic intent de treure-la del debat i de la polèmica entre els partits. Ho va aconseguir durant escassament un any

qui fou el tercer director general (2010-2011), Pedro Terrasa. Però no hi va haver continuïtat. La ràdio i la televisió públiques balears tornen ser al bell mig de la disputa política i tot indica que hi romandran aquests anys vinents. El nou director general es va limitar a dir que, malgrat que té carnet del PP, això no l’inhabilitava per a res i va assegurar que “la televisió és a mans de professionals”.

Les acusacions de sectarisme i manipulació han estat una constant en la història d’IB3. La directora general imposada pel govern de Jaume Matas (PP), Maria Umbert (2005-2007), ja va ser criticada per partidista. Després, amb Antoni Martorell (2007-2010), passà això mateix però al revés: qui criticava era el PP. Més tard, amb Pedro Terrasa (2010-2011) fou l’únic període en què la televisió no va ser part de la lluita política, atès que ell no venia de cap quota política. Amb Antoni Gómez (2011-2012) hi tornà ser de ple, i no en sortirà ara amb José Manuel Ruíz. Una ràdio i televisió públiques que han tengut cinc màxims responsables en set anys. Això ho diu tot.

Ara sí, més impostos

El president Bauzà va dir amb vehemència durant el discurs d’investidura –el mes de juny passat– que no creia que apujar impostos fos cap solució de res. Tot al contrari, va fer una encesa defensa de la política de la qual presumia per avançat: no apujar cap impost. “Aquesta és la nostra idea, no apujar impostos”, va dir. Ho va dir al juny i ho repetia d’ençà del setembre passat –quan començà el període de sessions ordinari del Parlament–, gairebé a cada plenari, responent les preguntes que li feien els líders del PSM, Biel Barceló, i del PSOE, Francina Armengol. Amb aquesta idea, el govern no va voler que els pressupostos d’enguany preveïessin cap augment d’imposts. Durant el debat, Bauzà tornà insistir en la seva coneguda ideologia. Una ferresa ideològica, però, que no li ha durat gaire. Perquè la setmana passada el conseller d’Economia, Josep Ignasi Aguiló, es trobava obligat a admetre que imposaria el *cèntim sanitari* –augment de l’impost sobre el combustible, en el tram controlat pel govern, per a destinar-lo a la sanitat– i que apujaria més impostos “que no afectin l’estalvi o la feina”. L’objectiu és recaptar més per a no haver d’insistir en els retallades. Si més no, de moment.

Miquel Payeras